

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 271/2022-44

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca), sudkyne Jany Laššákovej a sudcu Petra Molnára v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o spojených ústavných sťažnostiach súdneho exekútora **Ing. JUDr. Bohumila Husťáka**, IČO 17 072 735, Žriedlová 3, Košice, zastúpeného Advokátskou kanceláriou Hopferová s. r. o., Bajzova 2, Košice, v mene ktorej koná advokátka JUDr. Martina Hopferová, proti uzneseniu Okresného súdu Michalovce č. k. 16Er 472/2003 z 25. januára 2022 (vedenej Ústavným súdom Slovenskej republiky pod sp. zn. II. ÚS 271/2022) a proti uzneseniu Okresného súdu Michalovce č. k. 16Er 472/2003 z 26. apríla 2022 (pôvodne vedenej Ústavným súdom Slovenskej republiky pod sp. zn. I. ÚS 561/2022) takto

r o z h o d o l :

Ústavným sťažnostiam **n e v y h o v u j e**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavné sťažnosti a skutkový stav veci

1. Ústavnému súdu bola 9. mája 2022 doručená ústavná sťažnosť sťažovateľa (II. ÚS 271/2022), ktorou namieta porušenie svojho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) napadnutým uznesením všeobecného súdu označeným v záhlaví tohto nálezu a postupom v napadnutom konaní. Napadnuté uznesenie žiada zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie, priznať mu trovy konania a finančné zadosťučinenie v sume 200 eur.

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ ako súdny exekútor vykonával exekúciu na vymoženie peňažnej sumy s príslušenstvom z titulu právoplatne uloženej pokuty za priestupok povinného. Okresný súd ho poveril vykonaním exekúcie 16. decembra 2003. Sťažovateľ vydal 17. februára 2020 upovedomenie o zastavení starej exekúcie a výzvu na úhradu trov starej exekúcie. Oprávnený podal proti tomuto upovedomeniu námietky, o ktorých rozhodol okresný súd obsadený vyšším súdnym úradníkom uznesením č. k. 16Er 472/2003 z 29. mája 2020 tak, že im vyhovel a upovedomenie o zastavení starej exekúcie zrušil s odôvodnením, že právo priznané exekučným titulom zaniklo uplynutím času 12. marca 2004, teda pred účinnosťou zákona č. 233/2019 Z. z. o ukončení niektorých exekučných konaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 233/2019 Z. z.“).

3. Proti tomuto uzneseniu podal sťažovateľ sťažnosť, o ktorej rozhodol okresný súd obsadený sudcom napadnutým uznesením z 25. januára 2022 tak, že sťažnosť zamietol. Z odôvodnenia vyplýva, že súdny exekútor nebol oprávnený vydať upovedomenie o zastavení starej exekúcie, pretože preklúzia vymáhaného práva nastala skôr ako rozhodná doba podľa zákona č. 233/2019 Z. z. Súdny exekútor v zmysle ustanovenia § 57 ods. 4 Exekučného poriadku v okamihu zistenia skutočnosti, že vymáhaný exekučný titul je prekludovaný, bol povinný podať návrh na zastavenie exekúcie podľa § 57 ods. 1 písm. f) Exekučného poriadku, preto súd zrušil vydané upovedomenie o zastavení starej exekúcie a za primárny dôvod zastavenia exekúcie považoval preklúziu vymáhaného práva.

4. Toto uznesenie napadol sťažovateľ ústavnou sťažnosťou z 9. mája 2022, v ktorej namieta, že okresný súd sa odklonil od cieľa a účelu sledovaného zákonom č. 233/2019 Z. z., ktorého ambíciou je zavedenie osobitného procesného mechanizmu zastavenia tzv. starých (nemajetných) exekúcií priamo zo zákona, pričom technické otázky súvisiace s ukončením exekučných konaní sú zverené súdnemu exekútorovi. Prax iných súdov je pritom presne opačná ako v prípade označeného súdu. Súdny sťažovateľovi vracajú akékoľvek podnety na zastavenie exekúcie z dôvodu preklúzie exekučného titulu podané pred účinnosťou zákona č. 233/2019 Z. z. práve pre účely vydania upovedomenia o zastavení starej exekúcie. Návrh oprávneného na začatie exekúcie bol vinou oprávneného jednoznačne a nepochybné podaný tesne pred uplynutím preklúzivnej lehoty, čo však sťažovateľ žiadnym spôsobom nemohol a nevedel ovplyvniť. Sťažovateľ nemá vplyv na rozhodnutie oprávneného, kedy iniciuje exekučné konanie, a oneskorené konanie oprávneného v tomto smere v žiadnom prípade nemôže byť kladené za vinu sťažovateľovi. Sťažovateľ riadne vydal upovedomenie o začatí exekúcie. Pred vydaním upovedomenia o začatí exekúcie, ako aj potom vykonával úkony smerujúce k zisteniu majetku povinného a k vymoženiu dlžnej sumy. Je neakceptovateľné, aby následky nedbalého konania oprávneného spôsobili, že sťažovateľovi nebude priznaná náhrada trov exekúcie. Sťažovateľ namieta arbitrárnosť napadnutého uznesenia a nesprávne právne posúdenie veci okresným súdom, pretože súd formálne zrušil upovedomenie o zastavení starej exekúcie, čo nevyvoláva právne účinky, keďže k zastaveniu exekúcie nedošlo vydaním upovedomenia o zastavení starej exekúcie sťažovateľom, ale *ex lege* účinnosťou samotného zákona č. 233/2019 Z. z. Okresný súd „oživil“ zo zákona zastavené konanie, aby o jeho zastavení z iného dôvodu rozhodol uznesením. Preklúzia vymáhaného práva môže byť len podkladom na zastavenie exekučného konania, ktoré prebieha. Keďže do 1. januára 2020 nedošlo k zastaveniu exekúcie podľa Exekučného poriadku a ani súd o návrhu na zastavenie žiadneho z účastníkov exekučného konania nerozhodoval, tak sa exekúcia zo zákona zastavila k 1. januáru

2020 a nijaký iný výklad práva podľa názoru sťažovateľa nie je ústavný. Sťažovateľ teda zákonne vydal upovedomenie o zastavení starej exekúcie a okresný súd ho nezákonne zrušil. Sťažovateľ podotýka, že prípadná preklúzia vymáhaného nároku oprávneného nespôsobuje preklúziu nároku exekútora na trovy exekúcie. Upovedomenie o zastavení exekúcie bolo zrušené ako celok, teda aj v časti paušálnych trov starej exekúcie, kde súdny exekútor vystupuje ako účastník konania a ktoré je povinný znášať oprávnený v exekúcii. Stratou nároku na paušálne trovy starej exekúcie došlo podľa názoru sťažovateľa k neústavnému zásahu do jeho vlastníckeho práva. Zvolený výklad a aplikáciu ustanovení Exekučného poriadku a zákona č. 233/2019 Z. z. považuje za rozporný s jeho právom na súdnu ochranu a spravodlivý proces. Zároveň sťažovateľ navrhol priznať mu finančné zadosťučinenie v symbolickej sume 200 eur pre účely naplnenia čiastočnej spravodlivosti.

5. Ústavný súd uznesením č. k. II. ÚS 271/2022-25 z 1. júna 2022 prijal ústavnú sťažnosť sťažovateľa na ďalšie konanie v časti namietaného porušenia základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu napadnutým uznesením okresného súdu a postupom, ktorý mu predchádzal. Vo zvyšnej časti ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol.

6. Sťažovateľ sa ďalšou ústavnou sťažnosťou doručitou ústavnému súdu 4. júla 2022 a prijatou ústavným súdom na ďalšie konanie uznesením č. k. I. ÚS 561/2022 z 19. októbra 2022 domáhal vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu uznesením okresného súdu č. k. 16 Er 472/2003 z 26. apríla 2022, ktorým okresný súd rozhodol o zastavení exekúcie a o nepriznaní trov exekúcie sťažovateľovi. V tejto ústavnej sťažnosti sťažovateľ namieta nezákonnosť napadnutého uznesenia a nesprávne právne posúdenie veci, pretože okresný súd sa postavil priamo nad znenie zákona, „oživil“ zo zákona zastavenú starú exekúciu a rozhodol uznesením o jej zastavení. Založil tak nový dôvod ukončenia exekučného konania – preklúziu práva oprávneného. Takýmto spôsobom však exekučné konanie ukončiť nemožno, preklúzia môže byť len podkladom pre zastavenie exekúcie. Keďže do 1. januára 2020 nedošlo k zastaveniu exekúcie podľa Exekučného poriadku a ani súd o návrhu na zastavenie žiadneho z účastníkov exekučného konania nerozhodoval, tak sa exekúcia zo zákona zastavila k 1. januára 2020 a nijaký iný výklad práva podľa názoru sťažovateľa nie je ústavný. Okresný súd exekúciu zastavil a nepriznal sťažovateľovi nárok na náhradu trov exekúcie, o ktorom mu ani neprináleží rozhodovať pri zastavení exekúcie zo zákona. Sťažovateľ podotkol, že mohlo dôjsť k prekludovaniu vymáhaného nároku oprávneného, ale nie k prekludovaniu nároku na trovy exekúcie. Napadnuté uznesenie sťažovateľ označil za arbitrárne a svojvoľné.

7. Ústavný súd uznesením č. k. PLs. ÚS 67/2022 zo 7. decembra 2022 obe sťažnosti sťažovateľa v záujme hospodárnosti konania spojil na spoločné konanie ďalej vedené pod sp. zn. II. ÚS 271/2022.

II.

Vyjadrenie okresného súdu, zúčastnenej osoby a replika sťažovateľa

II.1. Vyjadrenie okresného súdu:

8. Okresný súd vo svojom vyjadrení č. k. 1SprV/304/2022 doručenom 23. júna 2022 (podané k ústavnej sťažnosti z 9. mája 2022, pozn.) po rekapitulácii priebehu napadnutého konania v podstatnom k veci uviedol, že oprávnený podal námietky proti upovedomeniu o zastavení exekúcie, v ktorých tvrdil, že súdny exekútor si nespĺnil svoju povinnosť vyplývajúcu z § 57 ods. 4 Exekučného poriadku (preklúzia exekučného titulu), preto bolo potrebné aplikovať § 57 ods. 1 písm. f) Exekučného poriadku, a nie zákon o ukončení niektorých exekučných konaní. Okresný súd rozhodnutím vyššieho súdneho úradníka rozhodol tak, že námietkam oprávneného vyhovel a upovedomenie o zastavení starej exekúcie zo 17. februára 2020 zrušil. Proti tomuto uzneseniu sťažovateľ podal sťažnosť, o ktorej rozhodol sudca okresného súdu tak, že ju zamietol. Okresný súd vo svojom vyjadrení ďalej poukazuje na to, že uznesením okresného súdu z 26. apríla 2022 bola exekúcia právoplatne zastavená a trovy exekúcie neboli sťažovateľovi priznané. V ďalšom poukázal na rozhodnutie ústavného súdu č. k. III. ÚS 219/2022-25 z 12. apríla 2022, v ktorom ústavný súd podľa názoru okresného súdu riešil obdobnú skutkovú a právnu situáciu a uviedol aj ďalšie spisové značky rozhodnutí ústavného súdu, v ktorých sa ústavný súd vysporiadal s obsahom sťažností sťažovateľa s obdobnou skutkovou otázkou (III. ÚS 261/2022-23, IV. ÚS 198/2022-23, III. ÚS 247/2022-23 a IV. ÚS 196/2022-25).

9. K ústavnej sťažnosti zo 4. júla 2022 sa vyjadril okresný súd listom č. k. 1SprV/617/2022 z 15. novembra 2022, v ktorom uviedol, že z priebehu exekučného konania je preukázané, že sťažovateľ ako súdny exekútor porušil svoju povinnosť vyplývajúcu mu z ustanovenia § 57 ods. 4 Exekučného poriadku, keď exekučnému súdu nepredložil po prekludovaní vymáhaného nároku vec na zastavenie exekúcie. Podľa ustanovenia § 243j Exekučného poriadku v exekučnom konaní začatom pred 1. aprílom 2017 ak sa exekúcia zastavila, môže súd rozhodnúť, že exekútor nemá nárok na náhradu trov exekúcie, ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, a to najmä ak exekútor pri výkone exekúcie nepostupoval v súlade so zákonom alebo ak nepredložil súdu vec na zastavenie podľa § 57 ods. 4 v znení účinnom do 31. marca 2017. K rozhodovaniu o trovách exekúcie okresný súd dodal, že trovy exekúcie neboli priznávané ani v prípadoch, ak súd rozhodoval o zastavení exekúcie pred nadobudnutím účinnosti zákona č. 233/2019 Z. z., pokiaľ dôvodom na zastavenie exekúcie bola prekludovaná pohľadávka vyplývajúca z exekučného titulu, ktorým boli rozhodnutia o dopravných priestupkoch, pretože súdni exekútori napriek prekludovaniu vymáhaného nároku viedli exekúciu ďalej a návrh na zastavenie exekúcie podávali po dlhej dobe (napr. 15 rokoch).

II.2. Vyjadrenie zúčastnenej osoby:

10. Zúčastnenou osobou v konaní pred ústavným súdom je Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, ktoré v exekučnom konaní vystupovalo ako oprávnený. Ústavný súd listom z 3. júna 2022 upovedomil zúčastnenú osobu o prijatí sťažnosti a vyzval ju na prípadné zaujatie stanoviska v lehote 14 dní. Zúčastnená osoba svoje právo vyjadriť sa nevyužila.

II.3. Replika sťažovateľa:

11. Sťažovateľ replikou doručenou 7. júla 2022 reagoval na vyjadrenie okresného súdu z 23. júna 2022, v ktorej zotrval na dôvodnosti podanej sťažnosti. Zároveň vyjadril názor, že vyjadrenie okresného súdu nereflektovalo na podstatu sťažnosti, najmä vo vzťahu k namietanému porušeniu jeho procesných práv nezákonným zrušením upovedomenia. V závere svojej repliky vyjadril súhlas s upustením od ústneho pojednávania.

12. K vyjadreniu okresného súdu z 15. novembra 2022 sa sťažovateľ vyjadril podaním z 28. novembra 2022, v ktorom zotrval na ústavnej sťažnosti zo 4. júla 2022 v celom rozsahu. Uviedol, že nespochybňuje tvrdenie, že na dôvod zastavenia exekúcie samozrejme nadväzujú aj trovy exekúcie, ale až v druhom rade. V prvom rade je potrebné posúdiť, či napadnuté uznesenia (jednak o zrušení upovedomenia o zastavení starej exekúcie a uznesenie súdu o zastavení exekúcie) môžu obstať, ak budú podrobené kontrole ústavnosti a zákonnosti. Sťažovateľ zastáva názor, že nie a poukazuje na nález ústavného súdu č. k. I. ÚS 328/2022-40 z 19. októbra 2022.

III.

Posúdenie dôvodnosti ústavných sťažností

13. Ústavný súd podľa § 58 ods. 3 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ústavnou sťažnosťou a so stanoviskami účastníkov konania dospel k názoru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

14. Podstatou ústavných sťažností sťažovateľa je tvrdenie, že okresný súd napadnutými uzneseniami neprípustným spôsobom a na základe ústavne neakceptovateľných právnych záverov zasiahol do jeho základného práva na súdnu ochranu a spravodlivý súdny proces. Zároveň v dôsledku toho malo dôjsť aj do ústavne neudržateľného zásahu do jeho práv majetkovej povahy podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu. Namieta najmä, že k zastaveniu starej exekúcie došlo *ex lege*, upovedomenie o takomto zastavení exekúcie *ex lege* nemá konštitutívne účinky a zákon s ním spája nárok na paušálnu náhradu trov starej exekúcie. Exekútor postupoval v súlade so zákonom č. 233/2019 Z. z., a preto nebol dôvod na zrušenie upovedomenia. K zastaveniu exekúcie z dôvodu preklúzie práva bolo možné zo strany okresného súdu pristúpiť len do 1. januára 2020, kedy nastali účinky zákona č. 233/2019 Z. z. Uznesenie o zastavení konania podľa Exekučného poriadku považuje preto za nezákonné a nesúhlasí s tvrdením okresného súdu, že oneskorenie zastavenia exekúcie z dôvodu preklúzie nároku zaviniť súdny exekútor nesplnením povinnosti podať podnet na zastavenie exekúcie pred nastúpením účinkov zákona č. 233/2019 Z. z., s čím okresný súd spojil výrok o nepriznaní náhrady trov konania podľa Exekučného poriadku.

15. V nadväznosti na sťažovateľove ťažiskové námietky ústavný súd konštatuje, že jeho úlohou nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Ústavný súd je v súlade so svojou všeobecnou právomocou vyjadrenou v čl. 124 ústavy súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Táto právomoc spolu s právomocou podľa čl. 127 ods. 1 ústavy mu umožňuje preskúmať aj napadnuté rozhodnutia všeobecných súdov, avšak iba z hľadiska, či tieto

rozhodnutia, resp. v nich vyslovené závery sú alebo nie sú v súlade s ústavno-procesnými zásadami upravenými v ústave.

16. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmavať rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré im predchádzali, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmania vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.).

17. Zásady týkajúce sa vzťahu ústavného súdu a všeobecných súdov pri ochrane ústavnosti, ktoré možno vyvodiť z doterajšej konštantnej judikatúry ústavného súdu, boli relevantné aj v danej veci. Pre rozhodnutie ústavného súdu bolo podstatné, či pochybenie všeobecného súdu, ktoré sa mu vyčíta, je natoľko intenzívne, že ho možno vyhodnotiť ako fundamentálne, prípadne ako pochybenie, ktoré je v príkrom rozpore s ústavnými princípmi.

18. Sťažovateľom nastolené problémy boli predmetom zjednotenia odchylných právnych názorov jednotlivých senátov ústavného súdu. V zjednocujúcom stanovisku č. k. PLz. ÚS 1/2023 z 25. januára 2023 ústavný súd konštatoval, že:

„... vecou sťažovateľa ako osobitného subjektu zúčastneného na exekučnom konaní nie je to, či sa exekúcia zastaví, dôvod jej zastavenia alebo to, či sa v nej bude pokračovať. Jeho vecou z pohľadu ústavného je to, aby mu za jeho exekučnú činnosť bola priznaná primeraná odmena a náhrady. I zrušenie upovedomenia o zastavení starej exekúcie nevylučuje to, aby bola sťažovateľovi pri zastavení exekúcie z dôvodu podľa § 57 ods. 1 písm. f) EP priznaná podľa § 203 EP odmena a náhrad), a to aj proti bonitnému oprávnenému v sume, ktorá budú vyššia ako ZoUNEKom priznaná paušálna náhrada 35 eur. Na tom nemení nič ani § 243j EP, podľa ktorého v exekučnom konaní začatom pred 1. aprílom 2017, ak sa exekúcia zastavila, môže súd rozhodnúť, že exekútor nemá nárok na náhradu trov exekúcie, ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, a to najmä ak exekútor pri výkone exekúcie nepostupoval v súlade so zákonom alebo ak nepredložil súdu vec na zastavenie podľa § 57 ods. 4 EP. I toto ustanovenie po nadobudnutí účinnosti ZoUNEKu treba vykladať s ohľadom na právnu istotu, ktorá bola k nárokom sťažovateľa nastolená prijatím ZoUNEKu.

Negatívny následok v podobe straty právnej istoty priznania 35 eur s následnou právnou neistotou priznania odmena a náhrady podľa § 197 ods. 1 a § 203 EP je však výlučne následkom nesprávnej aplikácie podústavného práva, ktorý nepredstavuje nezvratný zásah do základných práv sťažovateľa, ktorý by nebolo možné korigovať následným rozhodnutím o zastavení konania podľa EP s priznaním dokonca vyššej odmeny a náhrad. Inak povedané nie je možné hovoriť o nezvratnom zásahu do základných práv sťažovateľa, ak bolo zrušené upovedomenie o zastavení starej exekúcie s priznaním náhrady sťažovateľovi 35 eur, no následným rozhodnutím o zastavení konania podľa EP mu môže byť priznaná náhrada trov konania aj vo vyššej čiastke.

Nebolo by možné predpokladať, že by sa sťažovateľ domáhal ochrany svojich základných práv, ak by jedným rozhodnutím, čo je celkom možné, bolo zrušené upovedomenie o zastavení starej exekúcie, rozhodnuté o zastavení exekúcie podľa EP s tým, že by mu bola proti oprávnenému priznaná odmena a náhrady v čiastke vyššej ako podľa ZoUNEKu zákonodarcom paušalizovaných

35 eur. Práve tento argument odôvodňuje záver o tom, že zjavný právny omyl, na základe ktorého bolo zrušené upovedomenie o zastavení starej exekúcie, nie je bezprostredným a konečným zásahom do základných práv sťažovateľa. To odôvodňuje odmietnutie ústavnej sťažovateľa nielen z dôvodu toho, že ústavná sťažnosť je podaná zjavne neoprávnenou osobu, ale aj z toho dôvodu, že je zjavne neopodstatnená, keďže podľa podústavného práva nesprávny právny názor všeobecného súdu, nevedie k nezvratnému zásahu do základných práv sťažovateľa. Zjavne nesprávny právny názor namietaných uznesení vo svojich následkoch však nedosahuje ústavnoprávnu dimenziu, ktorá by predstavovala porušenie základných práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práv na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu.“

19. Vychádzajúc z citovaného zjednocujúceho stanoviska, ktoré je pre jednotlivé senáty ústavného súdu záväzné, ústavný súd nepovažoval ústavné sťažnosti sťažovateľa za opodstatnené, a preto im nevyhovel.

20. K ústavnej sťažnosti zo 4. júla 2022 ústavný súd osobitne dodáva, že nepriznanie trov exekučného konania z dôvodu hodného osobitného zreteľa nevykazuje znaky arbitrárnosti a odôvodnenie napadnutého uznesenia okresného súdu je preto ústavne udržateľné.

21. Toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia poslednému z účastníkov konania (§ 70 ods. 1 zákona o ústavnom súde).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. februára 2023

Luboš Szigeti
predseda senátu